

var forsvunden. Det var Landstinget, der stillede Spørgsmaalene op, Regjeringen var nu den, der fulgte. Det er ganske naturligt, at man søger at gjætte sig til Grunden til denne Holdning fra den høie Regjerings Side, men hvorledes man end gjætter, og hvilken mulig Forklaring man end søger at anvende: lige lidt tilfredsstillende bliver Resultatet. Thi denne pludselige Forandring af Holdning fra Regjeringens Side, denne pludselige Trøden tilbage er i og for sig konstitutionelt set meget vanskelig at forklare, idet det jo ikke er en Ret, som tilkommer den ansvarlige Regjering, at holde sig udenfor alvorlige Stridsspørgsmaal, idetmindste ikke efter almindelig konstitutionel Praxis. En saadan Ret tilkommer Kronen, men Regjeringen er jo ikke Kronen; der er Forskjel. Og naar man nu søger efter en saadan Forklaring, vil man ikke let vel kunne tænke sig andre end tre Forklaringsmaader. Den første er den, at Regjeringen egentlig ikke bryder sig om de foreliggende Endringsforslag, at det er den temmelig ligegyldigt, om de optages paa Finantsloven eller ikke. Det er Noget, som man ganske vist har ondt ved at tænke sig efter al den Strid, som Regjeringen har valet netop om disse Spørgsmaal, og al den Støde, som er opstaaet ogsaa for Statsstyrelsen gjennem den lange midlertidige Finantslov. Men saa forekommer det mig, at det var Regjeringens Pligt i Landstinget at sige: Vi bryde os ikke derom, vi have gjort, hvad vi have gjort, fordi vi dengang bryde os derom, men nu ere vi komne paa andre Lanter. Hvis det altsaa var Tilfældet, at den høie Regjering ikke brød sig om disse Endringsforslag og Spørgsmaal, da burde Regjeringen have sagt det. Denne Forklaring forekommer mig derfor noget tvungen. (Dinesen: Ja!). Den forekommer ogsaa det ærede Medlem fra Frederiksborg noget tvungen, saa vi ere altsaa enige deri. Der er isærligt en anden Forklaring, nemlig den, at den høie Regjering har tabt sin Indflydelse i Landstinget, saa at den ikke mere kan sætte Noget igjennem af væsentlig Betydning. Denne Forklaring er noget sandsynligere, naar man ser hen til, hvorledes det overhovedet gaar Regjeringen i det andet Thing. Regjeringen har, siges det saa ofte i den venlige Presse, hidtil havt Uheld med sine Lovforslag. I Begyndelsen af Samlingen var der vistnok hos Flertallet af Medlemmer her i Salen god Villie til at behandle Sagerne; men al den gode Villie er strandet paa den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig. Der er intet Lovforslag af Betydning, der er kommet ud af det Udvalg, hvortil det er kommet ind. Imidlertid har man sagt, at det var Folkethingets Skyld, og at Folkethinget begik skjulte Mord. Men nu viser det sig, at der begaas ogsaa skjulte Mord i Landstinget; Tolbloven er saaledes ikke kommen tilfyne mere, og man siger jo nok om Befæstningsloven, at den kommer tilfyne, men man ymter om, at om

den ikke myrdes, saa er den dog i en Tilstand, hvor den maa volde Regjeringen alvorlig Besværing. Der er altsaa Noget, der taler for, at Regjeringen har tabt sin Indflydelse ikke blot i dette Thing, men ogsaa i det andet Thing. I Erkjendelsen deraf har den høie Regjering tænkt som saa: Lad os holde os tilbage; vi kunne ikke lede de store Spørgsmaal mere, lad os da indrette os paa at faae Smaalove, som Spritloven, igjennem, lad Resten hvile, og lad os afholde os fra de store politiske Konfliktspørgsmaal. Hvis det var Tilfældet, forekommer det mig, at ikke engang dette kunde undskyldes den høie Regjering i dens Laushed og i den Holdning, den har indtaget i det andet Thing. Naar en konstitutionel Regjering er ude af Stand til at udøve nogen virkelig afgjørende Indflydelse i begge Thing, forekommer det mig, at en saadan konstitutionel Regjering ikke har nogen Berettigelse til at eksistere mere — jeg siger ikke dette som noget Angreb, men som Noget, jeg tror, at Alle ville være enige om. Skulde denne Forklaring ikke være rigtig, saa er der kun een Forklaring tilbage, men den vægrer jeg mig oprigtig talt ved at tro paa, men jeg skal dog udtale den. Den høie Regjering er efterhaanden kommen til den Erkjendelse, at den staar isoleret, og at der i Grunden ikke er nogen Begejstring for den Maade, hvorpaa den hidtil har ført Sagerne, og at den høie Regjering finder det maaste derfor hensigtsmæssigt at lade Landstinget træde frem og tage Affære for den. Jeg tror nu rigtignok, at hvis det har været den ledende Lante i den Politik, som har bragt den høie Regjering til at holde sig saa forunderlig ukonstitutionelt tilbage i det andet Thing, er det meget at beklage. En saadan Politik, der ligefrem vilde gaa ud paa at gjøre Sit til at skabe Strid mellem Thingene isædetfor, at Striden hidtil har været mellem det ene Thing og Regjeringen, en saadan Politik vilde vistnok ikke blot konstitutionelt, men fra ethvert forvarligt og formuftigt Standpunkt være i høi Grad uheldig. Det vilde være en Politik, som ikke blot gik ud over Regjeringen selv, men ganske særlig over de andre Faktorer i Lovgivningsmagten, som vilde blive engagerede i en Strid, som Regjeringen har skabt, og som den er nærmest til at bære det fulde Ansvar for. Hvorledes man nu søger at forklare den høie Regjerings Holdning, kan jeg ikke negte, at Forklaringen er utilfredsstillende, men jeg tror ikke, at der er nogen fjerdte Forklaring foruden dem, jeg har nævnt. Da nu imidlertid Stillingen er bleven den, at vi staa uden Veiledning fra Regjeringens Side og staa ligeoverfor et Forslag fra det andet Thing, som nu ogsaa er tiltraadt af et Mindretal her i Salen, skal jeg ikke opholde mig længere ved den Maade, hvorpaa Regjeringen har taget Sagen, men gaa over til at omtale de Spørgsmaal, hvorpaa om Uenigheden dreier sig, og søge at gjøre det